

שופתי ה' גליון

מטרתנו: להאיר עיני מבקשי ה', לסייע ליבנם בעסקי פנימיות תורת החסידות במשנת רבינו הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים ולדעת את המעשה אשר יעשו לקיים מצוות ה' באופן הראוי ובכונה נכונה

מצורף:
הקדמה מספר
שפתי חן לשבת

חן השבוע

מאמר התבוננות בענין הפרשה והזמן

שני טעותים

כשמגיעין ימי חודש תמוז נפליטים מן הפה של כל אחד מישראל אלו התיבות ז'מני ת'שובה מ'משמשי ו'באיין ראשי תיבות תמוז, מתחילין להתבונן שאכן נכנסנו לרבע הרביעי של השנה שממנה מגיעין לחודש אלול וימי התשובה והשנה החדשה בס"ד, כידוע שהשנה נתחלקה לארבע תקופות, כמו שאומרים במוסף פרשת החודש **אַרְבַּע תְּקוּפוֹת בַּשָּׁנָה, תְּחִלָּתָא אֲרֻרָא כְּפָרְאשׁוּנָה**, וכל אחד מאלו הארבע תקופות יש בה שלשה חדשים, ובתקופה האחרונה יש בה חדשי תמוז **אב אלול**, שבאלו החדשים מקוים בס"ד לגמור לטובה את **שנת תשפ"ג לפ"ק**, וזה התקוה הוא בחינת 'דגל מחנה דן' שהיה **מאסף לכל המהנות** להחזיר כל האבידות לבעליה, היינו לתקן כל השגיאות שנעשו במשך השנה, והגם שבני מחנה דן היתה מרובה באוכלוסין וגם בהם היה יכול להיות הרבה אבידות, עם כל זה כשראו שהתחילו מחנה בני דן לנסוע ידעו כל אחד שכעת מתחיל גמר הנסיעה, כי הדגל האחרון כבר התחיל לנסוע, וכן הוא בכל דבר המתחלק לארבע שכאשר מגיע החלק הרביעי מתחילין להתכונן אל הגמרה.

והנה כל דבר המתחלק לארבע מרמז לארבע עולמות **אצילות בריאה יצירה עשיה**, שבפנימיותם מאירים ד' אותיות הוי"ה, ובכן אם המדובר מתקופה האחרונה שבשנה (המתחיל בתשרי) הרי המדובר מהארת אות ה' תתאה שבשם, המאיר בעולם הזה במקום שמוטל עלינו לקבל בה עול 'מלכותו' יתברך, [וגם אם נחשב אותיות הוי"ה מתתא לעילא, הרי אנו נמצאים בזמן הארת אות י' של השם, שהקוצו של יוד שעליה רומז על הארת אין סוף כביכול, שורש כל השרשים, והצד השוה שבהן שמתכוננים להגיע לקצה, התחתון או העליון], ובכן נכנסנו בזמן התבוננות, אם הגענו באופן הראוי.

וידוע שבכל חודש מאיר צירוף שונה של ד' אותיות הוי"ה, שהוא כמו המפתח של החודש, וכל הנהגות של החודש הוא כפי אופן צירוף אותיות השם, אם הצירוף נוטה לחסדים אז נשפע יותר חסדים, וכדומה, ממילא חודש תמוז שצירוף

חן החסידות

ביאור מאמר אחד מספרי חסידות
עם הקדמות וכללים מספרי שפתי חן, וביאור משולב

ספר השבע:

אורח לחיים (ולאטשוב, ד"ה בן תרימו)

הקדמות וכללים

[תפארת ומלכות], והיינו שעבודה שלנו ממשיך שפע גדול מן האין סוף ברוך הוא, ויורדים ומאירים בתפארת ומלכות, ובכח זה נגרשים הקליפות הנאחזות בהם, ואז ננסרים זה מזה ונבנה כל אחת בקומה שלימה על מתכונתה, ואחר כך הם באים זה כנגד זה פנים בפנים ביחודא שלימ, ומשלימות היחוד הזה אז ארובות השמים נפתחים להוריק שפע רב, להתברך בשפע ברכה והצלחה ופרנסה בריווח, ולזה אומרים קודם כל מצוה לשם יחוד **קוב"ה ושכינתיה**, ונעשה יחוד הוי"ה (המאיר בתפארת) עם **אדני"ה** (המאיר במלכות).^(א)

פותח את ידיו: כתב הארז"ל, שיש לכוון בכל יום באמירת **פֻּתַח אֶת יְדֶיךָ**, כפי שנדרש בתקוני זוהר (בהקדמה ז) אל תקרי יְדֶיךָ אלא 'יודיך', שהם שני אותיות 'יודיך' של שני שמות הקדושים, שם הוי"ה המתחיל באות 'יוד', ושם אדני"ה המסתיים באות 'יוד'. ומתפללים להש"ת שיאיר ברחמי הארה גדולה לתפארת ומלכות שיוכרתו מהם כל הקליפות הנאחזות בהן, ועל ידי זה יוכלו להיות ננסרין ונחתכין זה מזה, על ידי השם הקדוש חת"ך שבסופי תיבות **פֻּתַח אֶת יְדֶיךָ**, ועל ידי זה יבואו **תפארת ומלכות** זה כנגד זה פנים בפנים ביחודא שלימ, המרומז בשם הקדוש **פא"י** (שהוא אחד מה'ע"ב שמות הנודעים) שהוא בגימטריא צ"א כמנין שילוב השמות הוי"ה אדני"ה (אחדונה"י) המורה כביכול על ביאתם פנים בפנים ביחודא שלימ, ואז נשפע שפע פרנסה עד בלי די לכלל ישראל.^(ב)

מצות מעשר: הש"ת צוה להפריש מעשר, שהוא עשרון אחד מכל התבואה, והיותו עשרון אחד מורה על אות 'יוד' שהוא מספר עשר, ולזה צוה הש"ת שתי מיני מעשרות, האחד **מעשר ראשון** שנותן הישראל אל הלוי, והשני **מעשר מן המעשר** שנותן הלוי אל הכהן. והענין הוא, כי מעשר ראשון בא לעורר השם הוי"ה המתחיל באות 'יוד', ומעשר מן המעשר בא לעורר השם אדני"ה המסתיים באות 'יוד'.^(ג)

(א) **עשר ספירות:** הש"ת ברא עשר ספירות קדושות להנהיג בהם את העולם, שהם: כתר חכמה בינה, חסד גבורה תפארת, נצח הוד יסוד מלכות.^(א) והם מתחלקים לארבעה, כנגד ארבע אותיות דשם הוי"ה, כזה: חכמה [אות י'], בינה [אות ה'], תפארת הכולל ששה קצוות חג"ת נה"י [אות ו'], ומלכות [אות ה].^(ב)

(ב) **תפארת ומלכות:** עיקר הנהגת העולם הזה הוא על ידי יחוד ספירות תפארת ומלכות הנקראים קוב"ה ושכינתיה, תפארת הוא בחינת זכר דוגמא לאדם התחתון שהוא המשפיע, ועל בחינה זו רומז השם הוי"ה, שפירושו מהוה כל היות, מלכות היא בחינת נוקבא דוגמא לאם הבנים שהיא המקבלת מבעלה צרכי הבנים ומגדלתם, ועל בחינה זו מרמז השם אדני"ה, שמורה על מדת אדנותו יתברך שהוא אדון על כל העולם ומלכותו בכל משלה.^(ג)

(ג) **נסירה:** בפרשת בראשית מבואר סדר בריאת אדם הראשון וחווה, שנבראו מתחילה ב' **פרצופין** מחוברים באחוריים שלהם, ואחר כך נסרם הש"ת להיות נפרדים זה מזה, ועל ידי זה באו אחר כך **פנים בפנים**, כל זה מורה לנו מה שנעשה בעולמות העליונים, כי **מְבַשְׂרֵי אֶחָזָה אֶלֶּהָ** (איוב יט טו), והיינו שתפארת ומלכות נבראו מתחילה דבוקים זה בזה באחוריים שלהם, והטעם שלא בראם הש"ת מתחילה פנים בפנים, כי אז היו הקליפות עדיין בתקפם, כיון שעדיין לא היה אדם על האדמה שיעבוד את הש"ת ויכרית הקליפות בכח עבודתו, ואילמלי היו האחוריים של תפארת ומלכות מגולים, היו הקליפות יונקים מהם שפע קודש לצורכם, לכן נבראו באופן שאחוריהם יהיו מכוסים ושומרים מן הקליפות, אבל אחר שבא אדם הראשון והכרית הקוצים מן הכרם בכח עבודתו, נבטלו הקליפות, ואז נסר הש"ת את תפארת ומלכות, שיוכלו להתייחד פנים בפנים ביחודא שלימ.^(ד)

(ד) **עבודת בני ישראל:** כל עבודתינו בעולם הזה בתורה ובמצוות, הוא בכדי לגרום יחוד קוב"ה ושכינתיה

חן המקור

א. מבואר בשפתי חן הכללי הקדמה א, ובהקדמה ב, ובהקדמה ג. ה. מבואר בשפתי חן הכללי הקדמה ז, ושם הקדמה כו עמ' תפה, הכללי הקדמה ז עמ' קלה, ומבואר עוד בהקדמה כב, והקדמה כה. ז. מבואר בשפתי חן לימים נוראים הקדמה ג. ח. עפ"י המבואר בשער הכוונות ענין תפלת השחר ובסידורי הארז"ל. ט. עפ"י המבואר בליקוטי תורה לארז"ל בפרשה זו, ונתבאר היטב להלן בדברי רבינו.

הקדמה

ספר סידורו של שבת (שורש הראשון ענף ג - עלה ו)

שלשה הקדמות נחוצות:

להבין דברי רבינו המחבר זלה"ה צריך להקדים שלשה הקדמות נחוצות, ואז נזכה ללמוד ולהבין הדברים העמוקים והמתוקים שגילה לנו המחבר הקדוש באלו מילי מעלייתא, והם: א] ענין בגדי שבת, ב] ענין טהרת המקוה, ג] פנימיות המעשה של נעמי ורות (במשך השבועות הבאות בס"ד).

סיפור מקדושת בגדי שבת:

ונקדים עובדא קדושה שסיפר הרה"ק רבי אליעזר מ'דיקוב זלה"ה, שפעם אחת שהה עם אביו הקדוש הרה"ק מראפשיץ זלה"ה בעיר לובלין, אצל מרן רבינו הקדוש החוזה מלובלין זלה"ה, ושם ראה והכיר מקרוב את החברייא קדישא תלמידי רבינו החוזה.

הנהגה אלו בני החברייא היו צדיקים עובדי ה' שלא נעו ולא נחו, ובכל יום ויום השתדלו לעלות מעלות רמות בעבודת ה' כפי אשר הוראת רבם הקדוש, ובכל עת זמן חשבו שהעבודה שלהם אינו 'לשמה' וצריכין להתאמץ ביותר, ופעם אחת אמרו זה לזה: הן אמת שבהגיע יום שבת קדשינו הננו מרגישים אור גדול מאוד, א לעכטיקייט און א דערויבענקייט [וכמו שהננו לומדים בספר הקדוש 'סידורו של שבת' גודל ערך מתיקות אורה], אולם אולי עדיין לא זכינו לזה, וכל ההרגש הוא רק דמיונות, ואז נמצא שהכל שקר חס ושלום.

לכן אמרו זה לזה הבה נעשה 'מבחן' לידע אם ההרגש הוא אמת, שבוים אחד מימי החול נעשה 'מצב' של קבלת שבת, ונראה אם גם אז יש ההרגש של קדושת השבת,

כי יתכן שהפעולה החיצוני של טהרה במקוה ולבישת בגדי שבת והתפלות המיוחדות וכדומה גורמים ההרגש עילאה, ולכן קבעו יום אחד מימי החול לעשות 'בחנינה' (פארהער), הם עשו כל הפעולות שעושים בערב שבת, טבלו במקוה והחליפו בגדיהם, אכלו טועמיה, והדליקו נירות, והתחילו להתפלל תפלת מנחה והקאפיטלן שאומרים קודם קבלת שבת, וראו כי אכן המה מרגישים קדושת שבת במילואו.

בלב מלא צער נכנסו אל הקדוש פנימה לרבם החוזה מלובלין ה'אורים ותומים' של הכלל ישראל, ובכו לפנינו שנוכחו לדעת כי המה חיים בעולם הדמיון, וכל עבודתם הוא רק משפה ולחוזן, ועדיין לא הגיעו לקדושת השבת, ועדיין לא התחילו כלל לנגוע באפס קצהו של עבודת אמת.

ברגע הראשונה התפלא רבינו החוזה, כי מי כמוהו ידע קדושת תלמידי החשובים בני החברייא שעסקו בתורה ומצוות בכל לבם ונפשם, וידע שלבכם נאמן לה' בעבודת אמת, לכן כיסה את פניו בידי הקדושות על איזה מינוטן וישב מתבונן ברעיונותיו הקדושות כשעל פניו נראים שביבי אש, עד שהוריד ידיו ושאל אותם: האם לבשתם אז גם בגדי שבת, אמרו: בודאי. אם כן - אמר החוזה - אין זה מבחן כלל, כי בגדי שבת יש בהם קדושה כזו להכניס את אור השבת בתוך גופו ונפשו של אדם בכל עת שלבשו, ואין זה דמיון רק מציאות (כמבואר בסידורו של שבת שורש הראשון ענף ג).

ד' עולמות - ד' אותיות:

ועתה, כדי להבין עומק הסיפור הזה נקדים עוד איזה ענינים, הנה השם הוי"ה הקדוש יש לה ארבע אותיות, ב' אותיות הראשונות י-ה מרמזין על עולמות העליונים, וב' אותיות

המשך בעמוד ג

אודה לחיים (ולאשזוב, ד"ה בן תרמיו)

מצות מעשרות לעורך היחוד

תוכן הענין: מעשר ראשון מעורך השם הוי"ה, מעשר מן המעשר מעורך השם אדנ"י, ועל ידי זה מתייחדים הוי"ה ואדנ"י ביחודא שלים ונשפע שפע רב לבני ישראל

בתפארת ומלכות, הרמוז בשילוב הוי"ה אדנ"י, עד כאן לשון האריז"ל.

ונראה, דזהו פירוש הפסוק במלאכי ג' (פסוק י'), **הַצִּיּוֹ אֶת קַל הַמַּעֲשֶׂה אֶל צֵית הַאֲזָרָה וַיְהִי טָרָף צְבִיבִי, וַצְבִּינִי נָחַ צֹאֵת אֶמֶר ה' יְבָאֹת, אִם לֹא אֶפְשֶׁת לָכֶס אֶת חֲרֻצֹת הַשָּׁמַיִם וְהִרִיקְתִּי לָכֶס צְרָקָה עַד צְלִי קִי, וְקִשָּׁה שֶׁהִיא דִּי צְלוּמְרוּ אֶת הַמַּעֲשֶׂה, וּמִלַּת 'קָלִי הוּא מִיּוֹתָה. וְכִי לְהַבִּין בִּיאור הַעֲנִין, יֵשׁ לַעֲיִין בְּסִידוּר הָאֲרִיז"ל ז"ל צְלוּמְרוּ פּוֹתֵם אֶת יָדְךָ וְכו' (תהלים קמה טז), וזה לשונו: ומכוין כי הפרנסה צאה מנ' יודין ד'יאהדוניה', וזהו 'פּוֹתֵם אֶת יָדְךָ' - אל תקרי יָדְךָ אלא יודין וכו', דהיינו שמתפללים להשי"ת שיפתח לנו הארת שני יודין של הוי"ה אדנ"י, היינו שיתייחדו שני השמות ביחוד שלם, ואז יושפע שפע רב של פרנסה, [ומסיים הכתוב: לָכֶל קִי לָלוֹן, ועניינו ששליטת הדינים המעכבים את הפרנסה מתמתקים בהארת צ' יסודות אצא ואמא, כי ביסוד אבא מאיר שם קפ"ד (הוא מילוי הוי"ה כזה, יוד יוד הו, יוד הו יוד, יוד הו יוד, וביסוד אמא מאיר שם קס"א (הוא מילוי אה"ה כזה, אלף הו יוד הו), ששניהם גימטריא 'לָלוֹן']. עכ"ל. וזהו שאמר הנביא מלאכי הַצִּיּוֹ אֶת קַל הַמַּעֲשֶׂה, רָכָה**

בְּן פְּרִימּוֹ גַּם אֶתְּס פְּרִימַת ה', מִלֵּל מַעֲשֶׂה תִּכְסֶּה אֶשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת צְנִי יִשְׂרָאֵל, וַיִּתְּס מִמֶּנּוּ אֶת פְּרִימַת ה' לְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן (י"ט, כ"ט). יֵשׁ לְהַבִּין א] מֵה צֹא לְהַשְׁמִיעֵנו צִפְסוֹק זֶה מִזֶּן מֵה שְׂכֻמוֹ צִפְסוֹק דְּכַר מִדֵּשׁ וַיִּתְּס מִמֶּנּוּ אֶת פְּרִימַת ה' לְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, שְׁהוּא דְּכַר מִדֵּשׁ שֶׁהַלויִים יִתְּנוּ הַמַּעֲשֶׂר מִן הַמַּעֲשֶׂר 'אל הכהן', שֶׁזֶה לֹא הַשְׁמִיעֵנו לְמַעֲלָה, אֲבָל עֵצֶם הַדְּבַר שֶׁהַלויִים צִרִיכִין לְתוֹרֵם 'מעשר מן המעשר' כבר מבואר לעיל מיניה בפסוק כו, ב] גַּם מֵה שֶׁאִמְרוּ גַּם אֶתְּס, מִלַּת 'גַּם אֶתְּס' הוּא מִיּוֹתָה, וְהִיא דִּי צְאִמְרוּ בְּן פְּרִימּוֹ פְּרִימַת ה'.

ונראה, דהנה כתוב בספר ליקוטי תורה (פרשת קמ) וזה לשונו, דע כי המעשר שמפריש הישראל, הפרשת העשרון' הוא צבכונה לעורך סוד אות 'יוד' (גימטריא 'עשר') של הוי"ה, הוא השם המאיר בתפארת, ומעשר מן המעשר שמפריש הלוי ונתנו אל הכהן, הפרשת העשרון' הוא צבכונה לעורך סוד אות 'יוד' (גימטריא 'עשר') של אדנ"י, הוא השם המאיר במלכות, והכל ביחד, המעשר של ישראל, והמעשר מן המעשר של הלויים, רמזו צסוד 'יאהדוניה' שהוא יחוד תפארת ומלכות, שעל ידי שני מעשרות הללו נעשה יחוד

לומר בתוספות תיבת 'כל', לכלול בזה שתי המעשרות, הן 'מעשר ראשון', והן 'מעשר מן המעשר', שהם סוד שני יודין של הוי"ה ואדנ"י, שמשם צאה הפרנסה, ויהיה יחוד הוי"ה ואדנ"י, ויצא שפע רב וצָרְקָה עַד צְלִי קִי.

וזוהו שאמר בפרשתנו בן פְּרִימּוֹ, רָכָה לומר כזה יהיו התרוממות שלכם, שיהיה גם אֶתְּס פְּרִימַת ה', רָכָה לומר, צבכונה הזאת תרימו שיהיה יחוד הוי"ה ואדנ"י, כי צבכונה שלכם - של הלויים הניתן אל הכהן, תרימו אות 'יוד' של אדנ"י, והמעשר שקבלתם מן בני ישראל הוא סוד אות 'יוד' של הוי"ה, ויהיה יחוד הוי"ה ואדנ"י.

וחזור ומפרש בתוספות ביאור, שזהו 'בן פְּרִימּוֹ', רָכָה לומר, כזה יהיה התרוממות, וצבכונה הזאת שיהיה גם אֶתְּס פְּרִימַת ה', שיהיו אֶתְּס גַּם צַחֵן פְּרִימַת ה', כלומר, שתרומת אמת אות 'יוד' של אדנ"י מפל מַעֲשֶׂה תִּכְסֶּה אֶשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת צְנִי יִשְׂרָאֵל, שהם תרימו אות 'יוד' של הוי"ה צבכונה שלהם, וכשתרימו אמת אות 'יוד' של אדנ"י כבכונה מיוחדת להוסיף ולהשלים על מעשר בני ישראל, אז תעשו יחוד הוי"ה ואדנ"י - יחוד תפארת ומלכות, ויצא שפע רב וצרכה והכלתה, צהרימכם שני 'יודין' הנוכרים לעיל, שמשם צאה הפרנסה, ועל ידי זה יצא שפע רב וצרכה עד צלי ד'י. וזהו שמיסים הכתוב: וַיִּתְּס מִמֶּנּוּ אֶת פְּרִימַת ה' לְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, רָכָה לומר ל'מדת חסד' שהכניהם הם מרכבה אליה, שיוכל להשפיע אליהם צרכה ושפע עד צלי ד' על ידי התעוררות מדת החסד.

רחיצה וטהרה קודם לבישת הבגדים:

אך כדי להגיע לזה, שיוכל לעשות השינוי וההיפוך הגדול, להשתנות מאיש השקוע בנשמיית לאיש מעולה הנמצא בהיכל המלך, נצרך רחיצה וטיפוח חזק, לרחוץ עצמו מכל טיגופות עולם הזה, להפשיט מעצמו כל תאוות הרעות, וגם לנתק עצמו מכל השאיפות ורצונות מכל עניני עולם הזה, וכמו הורצה ליכנס בהיכל המלך שצריך לסלק מאתו את כל עסקיו להיות מופנה מכל צד במחשבה דיבור ומעשה, כדי שיוכל להתבונן בצרכי המלך, ולזה כתבו בספרים שצריך להיות 'כאילו כל מלאכתך עשייה' גם ברוחניות, כי בהכנסו להיכל המלך אסור לחפוץ כלום, בבחינת **חֲפִצְיָהּ בּוֹ אֲסוּרִים וְגַם לְהִשָּׁב חֲשׁוֹבוֹתָ**, שאסור לחפוץ כלום וגם לא לעשות שום חשבון אפילו בעבודת ה', רק מה שנוגע כבוד המלך, היינו לקבל את השבת מלכתא.

ולזה נצרך מקודם טהרה במקוה, לטבול ב' טבילות: א] בחינת סוד מרע להסיר מגופו ונשמתו כל סוגי הרע שבעולם העשייה, ב] בחינת ועשה טוב לקבל עליו את אור השבת, ותיכף כאשר קיבל עליו את השבת ילביש עצמו בהבגדים המיוחדים לשבת, כדי שמעתה והלאה יהיה מסובב בבגדים שיש בהם אור עולם הבריאה, שירגיש את מקומו החדש שהגיע לה, וכמו שמוספר על כמה צדיקים ובמיוחד על רבינו הקדוש בעל המחבר הספר הזה **סידורו של שבת זל"ה**, שתיכף אחר הטבילה נשתנה צורתו הקדושה ונתעלה גם בנשמי עד שלא הכירו אותו שהוא האיש שראו מקודם.

ותיכף אחר הטבילה צריך האדם להרגיש בעצמו שהוא נמצא כעת למעלה, ובמשך 26 - 28 שעות הבאות הרי הוא נמצא בתוך קדושת השבת, מנותק מכל ענין שיש לה שייכות עם עולם העשייה, וחלק מעבודת לבישת הבגדים הוא הבושה בזכרו היכן היה כל ימי השבוע, ולכן נקרא **שבת** גם בשם **בשת**, כי הוא בושה גדולה שעסק בענינים אלו, וכל מחוזה היה טרוד בנשמיית ושכח את האין עוד מלבדו, והוא ענין **בגדי שבת**.

טהרת המקוה:

ובענין טהרת המקוה כתב בספר החינוך (מצוה קעט), הטעם כדי שיראה האדם את עצמו אחר הטבילה כאילו נברא באותה שעה, כמו שהיה העולם כולו מים טרם להיות בו אדם, וכמו שכתוב (בראשית א ב) **וַיִּרְוַח אֱלֹהִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי הַמַּיִם**, ויתן אל לבו בדמיון, כי כמו שנתחדש בגופו יחדש גם כן פעולותיו לטוב, וכשיר מעשיו, וידקדק בדרכי השם ברוך הוא.

וכתב בחסד לאברהם (מעין שני נהר נט), דע כי מסורת קבלה היא בידינו מחכמי האמת, שד' מאות כיתות הטומאה שורות על הטמא, וכדי להעביר אותן הכיתות של רוח הטומאה צריך מ' סאה מים, והטעם מפני שהטומאה היא 'רוח' כאמור (זכריה ב ג) **וְאֵת רִיחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ**, והרוח אינו בטבעו לכנס תוך המים, וכשהטמא נכנס תוך המים נשלף ממנו רוח הטמא, ולכן הצריכו רבותינו ז"ל לטמא ליכנס בתוך המים כל גופו, שאם נשאר אפילו ראש שער אחד מגופו חוץ למים לא נטהר, שמשם נאחזת כל הטומאה וחוורת ושורה על הגוף.

האחרונות ו-ה מרמזין על העולמות התחתונים. גם יש ד' עולמות הידועים שהם עשיה יצירה בריאה אצילות, בשני עולמות הראשונות 'עשיה ויצירה' מאירין אותיות ו-ה שבשם הוי"ה, ובשני עולמות העליונות 'בריאה ואצילות' מאירין אותיות י-ה שבשם הוי"ה.

ואלו ד' עולמות נסמנו בסידורים בסדר התפלה שבכל יום, על זה האופן: א] באמירת הקרבנות עד 'ברוך שאמר' עושים תיקון בעולם העשייה בהארט את ה' תתאה של השם, ב] בפסוקי דזמרה עד 'ברכו' עושין תיקון בעולם היצירה בהארט את ה' שבשם, ג] בברכות קריאת שמע עד 'שמונה עשרה' עושין תיקון בעולם הבריאה בהארט את ה' עילאה שבשם, ד] בשמונה עשרה עומדים בעולם האצילות שהוא מלשון 'אצלו', כי אז נמצאים ממש סמוך להשי"ת, בהארט את ה' שבשם.

והנה שני עולמות העליונים 'אצילות ובריאה' נקראים עולם הבא, כי הם בבחינת עין לא ראתה, וממש נמשך שורש קדושת השבת, ושני עולמות התחתונים 'עשיה ועשיה' נקראים בבחינת עולם הזה, כי הם שורש שבעה ימי השבוע של עולם הזה שהם ימי הטבע. על ידי אות ה' [המאיר ביצירה] נבראו ו' ימי החול, ועל ידי אות ה' תתאה [המאיר בעשיה] נברא יום השביעי.

בגדי שבת הם לבושי העולמות:

העולם הזה הוא מלא גשמיות, ואין רואין אור ה' רק המושגים החיצוניים והגשמיים, אבל באמת כל החיצוניות המה רק לבושים ולבושים שונים שבהם מכוסה ונעלם אור ה', מה שאין כן מעולם הבריאה ולמעלה מתחיל בחינת 'עולם הבא' ושם הוא גילוי אור ה', ולכן עולם הבא הוא היפוך מעולם הזה, כי הראיה בעין הגשמי מכסה את הרוחני, וכשנתנם עין הגשמי אז נעשה גילוי הרוחני, ולכן תראה שכאשר מגיעין פעם למצב מעולה וגבוה ברוחני ועוצמין את העינים אז מתחילין להרגיש נועם עליון, מתקוות פנימי שאין יכולין לתארן בפה ולשון, וזאת אומרת שבאלו הרגעים האדם מנותק מעולמות התחתונים ונתעלה כל כולו אל עולם הבריאה.

והנה עולם העשייה ביחד עם עולם היצירה הם בחינת עולם הזה וימי החול, ועולם הבריאה ביחד עם עולם האצילות הם בחינת עולם הבא, ובחינת שבת שהיא מעין עולם הבא,

ופעולת בגדי שבת הוא, להפריד את האדם מן כל עניני עולם הזה המלבישים אותו ומסבבים אותו, לא רק מכוחות הרע והטומאה חס ושלום, אלא גם מכל הבלי עולם הזה, מכל עניני גשמיים המסתירים גילוי אור ה', וכאשר האדם מלביש עצמו בבגדים נאים המיוחדים לשבת, אז אלו הבגדים מביאים אותו אל עולם רוחני להיות 'א' העכעכרע 'איד', לחיות באויר של מעין עולם הבא, וכעין מה שאסרה התורה לעשות 'שום מלאכה' בשבת קודש, כי ביום הזה אין נצרך שום עשיה, ביום הזה נמצא האדם במצב של 'אין עוד מלבדו' ביום הזה הרי הוא מתעדם בנועם העליון, אין עושה שום דבר שיקשר אותו למטה, כמו כן המלך הנמצא בהיכל המלך שכל צרכיו נעשים על ידי משרתי המלך, ולא נצרך שום עשיה, ולא נחסר לו כלום כי הוא נמצא כולו ברשות היחיד יחידו של עולם, ואין עוד מלבדו, וכן הוא פעולת לבישת בגדי שבת.

ביאור משולב

תוכן הענין: א) כוונת ב' טבילות ערב שבת, להסיר הרע ולקבל הטוב, ב) ענין הטבילה לרחוץ עצמו במי חסד על ידי שיכנס כולו לתוך המים.

מימי חסד' תתגרש מאתה ותסתלק, ולכן צריכה שתבוא כולה במים, ולא יהיה עליה שום דבר חוצץ בשום מקום בנשרה ובשערה, כדי שתטהר מכל וכל, ותגיע הטהרה בכל גופה ובכל מקום שנוגעין המים ובאין שמה, כן צריך אדם בערב שבת קודש בטבילה אחת (הראשונה) להעביר כל הסמרא אחרא מעליו.

ובן הוא בוותר הקדוש (ויקהל רה), בד עאל שבתא (כשנכנס השבת) **אצמריכו אינון עמא קדישא** (צריכין אותו עם קדוש) **לאסחאה גרמיהו [פירוש לכבם עצמם] משמושא דחול** (מהשתמשות של ימי החול), **מאי מעמא, בגין דבחול** (כיון שביומי החול) **רוחא אחרא אולא ושמיא ושריא על עלמא** (רוח אחרת הולך ומשוטט ושורה על העולם), **וכד בעי בר נש לנפקא מן האי רוחא** (וכשרוצה האדם לצאת מזה הרוח) **ולאעלא ברוחא אחרא קדישא עלאה** (וליכנס אל רוח אחרת של קדושה עליונה) **בעי לאסחאה גרמיה** (צריך לרחוץ עצמו) **למשריה עליה הווא רוחא עלאה קדישא** (כדי להשרות עליו אותו רוח קודש העליון), **עד כאן.**

ועל כרחק באה הטבילה השניה, למשוך עליו קדושת שבת, מאחר שדעתו נכון לנקות ולזכך מקום שתוכל לשרות בו הקדושה.

עלה ו

ובל הענין הזה שבכדי לקבל קדושת השבת צריכין מקודם לעשות 'סוד מרע' ואחר כך ועשה טוב' נרמז בטבילת המקוה שאנו טובלין בערב שבת קודש, והקדוש מוה"ר חיים וויטאל בספר פרי עין חיים (שם) כתב, וצריך לטבול בערב שבת ב' טבילות, אחד כדי לפשוט בגדי חול מעליו, ואחד כדי להמשיך עליו תוספת שבת, ודבריו הקדושים הוא על דרך 'ניטין' בטבילה הראשונה, ואחר כך 'קדושין' בטבילה השניה הנוכח, ואך שיהיה טבילתו באופן שיהיה מעשיו אחר כוונת הלב, פירוש שקודם הכניסה למקוה יתן אל לבו ומחשבתו לשוב בתשובה שלימה לפני בוראו, כדי שיוכל לפשוט ולהסיר מעליו בגדי חול על ידי הנושט והתשובה כנאמר למעלה, ואז יוכל לגרש מאתו הסמרא אחרא השורה עליו.

כי הנה היא [הטומאה] מתגרשת ומסתלקת על ידי בחינת המים, כידוע שזו היא מצות טבילת הובה והנדה, לגרש מעליה כח הסמרא אחרא ששורה עליה בימי נדותה, כי דרך הרע והטומאה לשרות במקום הממונה והמאום, לכן בעת נרתה שורה עליה הסמרא אחרא, ועל ידי הטבילה במי המקוה שהם

אותיותיה הם בהיפוך לגמרי ה-ו-ה-י מה מאוד מתאים לה הרמז היוצא מסופי תיבות ז'ה איננו שו'ה ל'י שאמר המן הרשע, כיון שבחודש תמוז התחילו הצרות שנבקעה העיר ירושלים, ובאלו הימים מתחילין ימי בין המצרים, שנבקע על ידי חכמינו ז"ל להתאבל על חורבן הבית, בו בזמן שבעוה"ר לקינו בכפליים בחורבן מקדש ראשון ומקדש שני [וגם הגזירה הנוראה של גירוש שפאניע היה ביום תשעה באב], וכל ההתחלות היו ביום שבעה עשר בתמוז יום גבר האויב ותבקע העיר, וכיון שהמאורעות של החודש הזה הם בבחינת ז'ה איננו שו'ה ל'י, לכן אותיות הוי"ה מהופך, להורות על דינים ה'.

אך כאן יש טעות גדול, העולם חושבים דלכן אין החודש הזה שוה לי משום שאירעו בו אלו המאורעות, אכן האמת הוא ממש להיפוך, כל המאורעות אירעו בחודש הזה 'כיון' שהשם הוי"ה מהופך, כי ידוע שיעקב ועשו חלקו עצמן בשני עולמות, וגם חלקו עצמן בשליטה על י"ב חדשי השנה, [יעקב היינו צד הקדושה, ועשו הוא צד ההיפוך, והחלוקה כבר נעשית בעת בריאת העולם ורק נקרא על שמם חדשי יעקב וחדשי עשו], יעקב לקח תקופה הראשונה של ד' תקופות השנה, הם חדשי תשרי חשון כסלו, ועשו לקח תקופה השנייה חדשי טבת שבט אדר, יעקב לקח התקופה השלישית ניסן אייר סיון, ועשו לקח התקופה הרביעית תמוז אב אלול, ולכן כשנכנסים לחדשי עשו מובן מעצמו שלא המאורעות גרמו את הזמן רק הזמן גרמה את המאורעות [עיי' עוד מענין זה בספר שפתי חן לבין המצרים הקדמה ג].

אכן בספר יגל יעקב (פ' בלק) מביא לנו גילוי נפלא מאת רבו הרה"ק בעל אמרי יוסף זלה"ה, שגם זה הוא טעות גדול, התקופה אינו רע חס ושלוש, גם צירוף השם אינו מהופך, הוא ישר בישורת גמורה, אך כיון שנכנסים בחדשי עשו צריכין שמירה ביותר לכן נטל השי"ת אות ' משמו הקדוש שהוא עצם אלוקותו יתברך שבה נמצא הקוצו של יוד הרומז על 'אין עוד מלבדו', שמקומה בתחילת השם, והניחה בסוף אחר אות ה' תתאה המרמז על עולם הזה, בבחינת גילוי שכינה בתחוננים, לשמירה מעולה על בני ישראל בזמנים הללו שלא יוכלו כוחות של עשו לנגוע בהם חס ושלוש, כמו שמצינו בפרשת בשלח בהפסוקים של שם ע"ב, [ויסע מלאך ה' ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, שזה האור המאיר לישראל שעמד בראש ה', ירד למטה לשמור על ישראל. - נמצא שבאמת צירוף החודש הזה הוא ישר בתכלית, מתחיל באות ה' עילאה, אחר כך אות ו', ואחר כך אות ה' תתאה, ולבסוף עומד האות ' לשמור עלינו מחיצים ובליסטראות של מאירי דדינא, כוחות הגבורות של המקטריגים, שלא יוכלו לשלוט על בני ישראל, שיהיה אך טוב וחסד.

והנה כשנתבונן באופן סידור י"ב צירופי הוי"ה לכל חודש, שסידורה הוא שמתחלת באות אחת לכל תקופה מארבע תקופות השנה, דהיינו, השם הוי"ה יש בה ארבע אותיות, ומכל אות עושין שלשה

צירופים לתקופה אחת מארבע תקופות השנה, אך החשבון מתחיל בחודש ניסן כמו שכתוב בתורה (שמות יב ב) ראשון הוא לַכֶּם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה, וסידורם הוא כזה: א] תקופה הראשונה הם שלשת החדשים ניסן אייר סיון, וצירופי אלו החדשים מתחילין עם אות הראשונה של הוי"ה, היא אות י', ב] תקופה השנייה הם שלשה החדשים תמוז אב אלול, מתחילין כל השלשה צירופים עם אות ה' עילאה, ג] תקופה השלישית הם השלשה חדשים תשרי חשון כסלו, מתחילין כל השלשה צירופים עם אות ו', ד] תקופה הרביעית הם השלשה חדשים טבת שבט אדר, מתחילין כל השלשה צירופים עם אות ה' תתאה.

ואתה קורא יקר אל תאמין לנו, רק קח נא בעצמך 'סידור', פתח אותו ותסתכל במוסף ראש חודש בברכת 'מקדש ישראל וראשי חדשים', ותראה שג' חדשים הראשונים ניסן אייר סיון מתחיל הצירוף שלהם עם אות י', ושלשה החדשים תמוז אב אלול מתחיל הצירוף שלהם עם אות ה', זה ה' עילאה, ולפי זה נמצא שאותיות הוי"ה שבצירוף חודש תמוז הם ישר, רק האות י' שבראש ירד לבסוף כמו שאמר הרה"ק בעל אמרי יוסף, ואם היה הצירוף מהופך בבחינת ז'ה איננו שו'ה ל'י, היה סדרה כזה: ה' תתאה, אות ו', ה' עילאה, ואחר כך אות י', והרי ראינו שזה אינו, כי לפי סדר החדשים שמתחלת בחודש ניסן, מתחילין שלשה החדשים האחרונים שהם טבת שבט אדר עם אות ה' תתאה, ונמצא שחודש תמוז מתחיל עם אות ה' עילאה, וכל השם הוא ישר, אך האות י' ירד למטה לשמרינו, ומה נפלא לראות נועם אמיתית דברי צדיקים, לא מליצה ישרה לחוד אלא כן הוא באמת.

וכדי להבין איך אות י' שומר אותנו, והאיך אנו נשמרים על ידה, נעתיק משל נפלא מאת הספר הקדוש סידורו של שבת (ריש חלק שני), משל למלך בשר ודם שיודע שמקטרג אחד רוצה לבא לפניו לקטרג על בנו יחידו החביב עליו למאוד, וכיון שמדרך המלך לעשות משפט אף על בנו, כי מלך במשפט יעמיד ארץ וכוונן במשפט כסאו, מה עושה המלך החכם שרוצה בתקנת בנו, מצווה לעבדיו ומשרתיו שיהיו מוכנים לעת הלז שמבין בדעתו שרוצה המקטרג לבוא לפניו, ויעשו לו אז חדוה ושמחה גדולה, לשיר לפניו בכלי שירות בנעימה וזמרה, עד אשר יתמלא כל הבית אורה ושמחה, ואז יראת החדוה הגדולה הלז על המקטרג ולא יוכל לבוא לפני המלך בדברים כאלו, ודבריו לא תזכרנה מחמת קול השמחה שנשמע בבית המלך, ונשמט והולך לו. ובוה מבאר (שם דרוש הרביעי פ"א אות י) שלפעמים הקב"ה עושה נסים לאדם ומושיע לו אף שאינו ראוי בעת ההיא לנס, כי הקב"ה מביט לסוף דבר בקדמותו ויודע שעתידי אדם הזה לעשות דבר טוב שיהיה ראוי לנס, ולכן הקב"ה ברוב חסדיו עושה לו הנס תיכף, כי הכל גלוי לפניו ויודע שאדם הזה ראוי לנס, אך במקום כזה יש פתחון פה להמקטרג לומר הלא לעת עתה אינם ראיין לנס כזה, והגם שהקב"ה אומר שגלוי וידוע לפניו שלעתידי יהיו ראויין לנס, מענה בפיהו 'כולם יש אב שמעיד

על בנו', מה עושה הקב"ה, מאיר ומופיע אור גדול לפניו בעת ההיא למאד, עד שמחמת רוב השמחה והאור שיש לפניו לא יוכל המקטרג לבוא לפניו בעת ההיא בשום פנים, ורעדה אחותו מלהתקרב אל אור ההוא, בידעו שבעת התענוג הגדול ועוצם השמחה אינו נכון ליכנס לפני המלך לקטרג.

וזה הענין גם כאן, כיון שחודש הזה שייך לחלקו של עשו, יש חשש שיבואו לקטרג על ישראל לעורר חס ושלוש דברים לא טובים, מה עושה השי"ת, מוריד את אות י' שהוא עצם אלקותו יתברך לעולם השפל, ונעשה שמחה גדולה בעולם הזה, דער קעניג איז אין שטאט, ומגודל השמחה מתביישים המקטרגים לעורר דינים, כי כל אחד יצעק עליהם שבזמן שמחה כזה אין הזמן גרמא לקטרג, והמה בורחים ומטמינים עצמן בחורי העכבר. - וזה מה שמבואר בכל הספרים שבימי בין המצרים נמצא המלך בדרך, ועושין לו קבלת פנים גדול בשמחה וצהלה, וכל אחד מקבל פניו, ומובן מעצמו שבזמן שמחה כזאת אין הזמן גרמא לקטרג ולדבר רע על שום אחד מבני המדינה שהתאספו לכבוד המלך.

ונמצא לפי זה שהמן הרשע רצה לומר וכל ז'ה איננו שו'ה ל'י כפשוטו, אכן באמת נאמר הפסוק בלשון בתמיה, האם תחשוב שזה אינו שוה? אדרבה, בחודש הזה יש שמחה גדולה ושמירה מעולה, כי המלך נמצא כאן, השי"ת בעצמו המרומז באות י' שומר עלינו. וכפי שכתב הרה"ק הדגל מחנה אפרים זלה"ה ביאור הכתוב (דברים כח ב) וַיָּבֹאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַבְּרָכּוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגָה, דלכאורה היה לו לומר שהוא ישיג את הברכות, כי כל אחד בודאי ירוץ לקראת הברכות, אך הענין הוא כמו שהתפלל דוד המלך (תהלים כג י) אֵף טוֹב יְחַסֵּד יְרֵדְפוּנִי, שלפעמים אדם בורח מענין הנראה לו שאינו לטובתו או אולי אף לרעתו, והוא מצטער ובוכה ומתקצף על כל מי שמדבר אליו מענין זה, מחמת קוצר דעתו שאינו יודע ששם גנוזה טובתו, אבל בשמים שוחקים ממנו, כי אם היה יודע שבזה הרעה גנוזה טובתו היה מקבלו בשמחה בשתי ידים, ולכן התפלל דוד המלך אֵף טוֹב יְחַסֵּד יְרֵדְפוּנִי, שהטוב ירדוף אחרי וישיג אותי גם אם אני בורח ממנו, והוא שמרמז וַיָּבֹאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַבְּרָכּוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגָה.

וכן הוא בחודש הזה, זמן ממשלתו של עשו, ונראה לעינים כאילו הזמן אינו טוב לנו חס ושלוש, וברצונוני לרוץ מזה שיעבור הזמן במהירות, ואין מתבוננים שבכאן מכוסה חסד ה' וטובה מרובה בלי שיעור, כי טובא גניז בגווייה, ואור הגאולה טמונים באלו הימים, וכל האוצרות הטובות ויסוד קדושת המועדים הבאים לקראתנו לשלוש הכל מכוסים וגנוזים באלו הימים, כמו שהאבנים יקרים מכוסים בכיסוי שחור, וזה שמבקשים 'הימים האלו יתהפכו לששון ולשמחה', שיתהפך צד השחור על צד הלבן, ונראה איך שם נמצאים כל האוצרות, ואז יוכל האות י' לחזור להתהפך אל ראש השם, ואז יהיה השם שלם וכסאו שלם, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

בגדי שבת

בו יבואר חשיבות בגדי שבת ואופן לבישתו, וענין לבישת ד' בגדי לבן

(א) כיסוי הראש: ראש האדם הוא מרכבה לספירת כתר, כי מקום הכתר הוא מעל לראש המלך, וכאשר האדם מכסה ראשו ממשיך עליו בחינת לבוש מספירת כתר הרומז על אין סוף ב"ה, ורמוזה באמרם ז"ל כסי ראשך, כי היכי דתיהוי עלך אימתא דשמיא.

(ב) לבישת החלוק: אחר כך לובש את החלוק [ועליה גם הציצית], המכסה את חלק העליון של גופו, ובוה ממשיך עליו בחינת לבוש של ספירת חכמה.

(ג) לבישת המכנסים: אחר הציצית לובש את המכנסים המכסה את חלק התחתון של הגוף, ובוה ממשיך עליו בחינת לבוש של ספירת בינה, הנקרא עולם הבסא, וכיון שכל עולם התחתון נעשה לבוש לעולם שלמעלה הימנו, לכן מכניסין את החלוק תחת המכנסים.

(ד) לבישת הפומקאות: אחר כך לובש את הפומקאות המלבישים את הצי התחתון של רגליו [רגלי האדם הם בחינת נצח והוד], ובוה ממשיך עליו בחינת לבוש של ספירת תפארת (הכולל בו כל ששה ספירות חג"ת נה"י), ומן הראוי לשום את הפומקאות על תחתית המכנסים, כמו שהוא בסדר העולמות שהתחתון מלביש את העליון.

(ה) לבישת המנעלים: בגמר לבישת כל הבגדים מכניס את רגליו אל תוך המנעלים, ובוה מוריד הכל אל בחינת לבוש של ספירת מלכות (בחינת

לבינה גבוה, ונמשך עליו בהירת אור 'עולם הבריאה').

ועבודת לבישת בגדי שבת מתחיל תיכף בהסרת מלבושי החול, כי אז עושה פעולה להפשיט ולהשליך את המעשים רעים של ימי החול, ולכן בעת שפושט מלבושי החול יש לכוון הפסוק (זכריה ג ד) [ויאמר אל העמדים לפניו לאמר] הִסִּירוּ הַכְּגָדִים הַצְּאִים מֵעֲלֵי, וַיֹּאמֶר אֵלָיו רֵאָה הֶעֱבַרְתִּי מֵעֲלֶיךָ עֹנֶה, וְהִלְבַּשׁ אֶתְךָ מַחְלָצוֹת, הרומז על השלכת החטאים הנדבקים באדם כמו לבוש, ולזה יש לפשוט את המלבושים בזריזות ובמהירות לרמוז על ההתאמצות בהשלכת חטאיו ומדותיו הרעות שמורגל בהם.

וְתִיכַף אחר המבילה והטהרה במקוה לכבוד השבת ילבוש בגדי שבת, ובעת הלבישה יאמר הפסוק כָּל כְּלֵי יוֹצֵר עֲלֶיךָ לֹא יִצְלָת, וְכָל לְשׁוֹן תִּקּוּם אֶתְךָ לְמִשְׁפַּט תִּרְשִׁיעֵי, וְאֵת נַחֲלֹת עֲבָדֶי ה' וְצִדְקָתָם מֵאֵתֵי הוֹי"ה, והכוונה שעל אלו המלבושים דשבת לא יוכלו החיצונים להתאחו, כמו שהתאחו על המלבושים דחול, ואז יומשך עליו אור הנשמה יתירה של שבת קודש, ואחר כך לא יעשה עוד מלאכה שאינה לכבוד שבת.

ובאופן לבישת הבגדים נרמז גם כן התלבושת האדם באור העליון של העשר ספירות, בכל קומתו מעילא לתתא, על זה האופן:

חלק ממצות 'כבוד שבת' הוא, שיהיו כל מלבושיו מראשו ועד רגליו מיוחדים לשבת קודש, ויהיו בגדים של חשיבות וכבוד שאינם לובשים בימי החול, להראות גם בחיצוניות את מעלת וחשיבות היום, ולפרסם קדושתה גם לאחרים, ואלו הבגדים מקיפים את האדם לשמרו ולהצילו מכל רע הן ברוחניות והן בגשמיות, וגם יש בהם סגולה לעשירות.

והנה ענין לבישת הבגדים רומז על ענין גדול מאוד, כי כמו שעצם האדם ואיכותו מכוסה ונעלם, ואינו נראה ונגלה רק כפי ערך המלבושים שלובש, כן הוא באור ה' המאיר בעולם הזה שהוא מכוסה ונעלם בתוך לבושים, אך בימות החול שהאדם מלובש בתוך עסקי המבע של עולם העשייה, הרי הוא מלובש בבגדי חול שהם מלבושים עבים ביותר, להורות על אור ה' המכוסה ביותר, אכן בערב שבת כאשר מפשיט בגדי החול מעליו, יש להאדם להתבונן במצבו ולהתבייש בעצמו שעברו עליו ימי החול בעסק הבלי העולם הזה (ועיקר זה העבודה הוא בעת המבילה כמבואר בהקדמה הקודמת), ותיכף ישליך במחשבתו כל הבלי עולם הזה ויעלה עצמו אל בחינת מעין עולם הבא, ואז יוכל ללבוש בגדי שבת שהם בחינת עולם הבריאה, ששם מאיר השגחת ה' בגלוי מעין עולם הבא, וכאשר האדם מכוין לזה בעת לבישת בגדי שבת הרי הוא מתעלה

עולם העשיה), והמלאך השולט שמה נקרא סגד"ל, ולכן מכניסים את הרגלים בתוך הסנדלים (המנעלים) שהמה כעין כלי המחזיק את כל האדם, דמיון ספירת מלכות שהיא כמו קערה המחזיק בתוכה כל הספירות וכל השפעות העולמות העליונים.

ועל ידי ההתכוננות בכל זה, ידע ויזכור שהוא דוגמא עליונה, וכל צורת אבריו ומלבושיהו רומזים על ענינים רמים ונשגבים, ובכל תנועה של איש ישראלי פועל נוראות למעלה ולמטה.

והנה כיון שבגדי שבת מרמזים על אור ספירת בינה, שעל ידה נמשך אורות עליונים המקיפין את האדם לשמרו מכל רע, אמרו חכמינו ז"ל על התנא רבי יהודה בר אלעאי שאחר לבישת בגדי שבת התעמף במלית שהוא בחינת 'אור המקיף' השומר את האדם, וככה עמד בתפלה לקבל את השבת קודש.

ומזה נהגו צדיקים וחסידים להתעמף במלית בקבלת שבת ובעת קידוש, ואלו שקשה להם לעשות כן ילבושו לכל הפחות את הבגד עליון (רעשוואלקע) המקיף את האדם לרמוז על המשכת אורות מקיפין.

מנהג צדיקים ללבוש בשבת דייקא בגדי לבן, כי צבע הלבן מורה על השפעות חסדים, וכיון שהשבת הוא יומא דנשמתא שאין בו שום דינים כלל, לכן ראוי שכל הבגדים יהיו בצבע לבן, וזה סגולה גדולה לכפרת עונות ולליבון הנשמה מפגמיה, כמאמר הכתוב (ישעיה א יח) אִם יְהִי הַטְּאִיְכֶם כְּשֹׁנִים כְּשֹׁלֵג יִלְבִּינוּ, ואם אי אפשר ללבוש צבע לבן לגמרי,

לכל הפחות לא יהיה צבע שחור לגמרי רק בצבע אחרת.

ואכן ברוב המקומות לא לבשו בגדי לבנים מחשש יוהרא, שמראה על עצמו שכבר זכה להטהר ולהזדכך מפגמיו עד שאור השכינה יאיר גם על גופו בחיצוניות, ובכן יש לכל הפחות לרמות בדעתו שבגדיו הם לבנים כדי לעורר את

הסגולה של כפרת עונות, ולכל הפחות ילבוש ארבע בגדי לבן תחת המלבושים, על זה האופן, א] החלוק, ב] המלית קטן, ג] בגד עליון קטן (וועסמל), ד] פומקאות (ווייסע יאקו), ובוה גם כן יזכה לכפרת העונות.

ולבישת ארבע בגדי לבן ירמוז, על קבלת הארה קדושה מלבושי ארבע אותיות שם הוי"ה המאירים בשבת קודש.

הבגה הדבה

לקיים מצוות ה'
בשמחה עם
געשמאק

- מהו עבודת 'בין המצרים'?
- 'בין המצרים' הוא משום מה שאירע באילו הימים, או עבודה מיוחדת מהש"ת?
- איך יכולין לעורר את הלב להתבונן על הבית המקדש?
- איך תלוי הצלחת העבודה של חודש תשרי בעבודת חודש תמוז אב?
- מהו יום השעה כאב? יום אבא או יום מועד?
- סגולת ועבודת 'עשרה שבתות האחרונות של השנה'?

הביאורים על זה,
ועל כל מה שצריבין לידע
בשלוש חדשים אחרונים של השנה,
תמצא בס"ד בספר הנפלא

שפתי חזן

לבין המצרים

הגרם מחדש

ושם תמצא מבואר בטוב טעם דעת
טעמי המצוה עפ"י משנתם של
רבותינו הקדושים תלמידי הבעש"ט
ז"ה"ה ז"ע, וביאורים מתקנים
על מצוות אלו החדשים וסגולתן.

להשיג בכל חניות הספרים
מכירה הראשית: שארץ 718-812-5120
באר"י: הפצה וזע 053-315-6312

יזא לאור ע"י
מיכון שפתי חזן

לקבל, לנדב, להעיר על הגליון וכן לקבל
הגליון על הפאסט נא להתקשר עם המכון
646-838-1822
gilyonsc@gmail.com

זכות פרנס הגליון נתגדב

לעילוי נשמת הרבני החסיד
מוה"ר אברהם ניסן ב"ר נחמן ז"ל
נלב"ע יום ב' תמוז שנת תשס"ו לפ"ק
הונצח ע"י בנו הרבני הנכבד
מוה"ר ישראל וויינרעב הי"ו

זכות פרנס הגליון נתגדב

לעילוי נשמת הרב הגאון הקדוש
רבינו נחמן מהארבענקא ב"ר יצחק ז"ה"ה
מגדולי תלמידי מרון הבעש"ט ז"ה"ה
אבי אביו של הרה"ק רבי נחמן מברסלב ז"ה"ה
נסתלק ביום ב' תמוז שנת תקב"ה לפ"ק